

Наснилося, з розлуки наверзлося...

Василь Стус

Наснилося, з розлуки наверзлося,
з морозу склякло, з туги — аж лящить.
Над Прип'яттю світання зайнялося —
і син біжить, як горлом кров біжить.
Мов равлики, спинаються намети,
а мушля в безсоромності цноти
ніяк не знайде барви для прикмети
твоїх надсад, твоєї німоти.
І шклиться неба висліпла полуда —
Тверда труна живих, як живчик, барв.
Бреде зоря — сновида і приблуда —
Одержаний задурно щедрий дар.
А човен побивається об здвиги
Повсталих хвиль, твердих, немов стовпці.
...Підтале чорноводдя зелен-криги
займається світанком на щоці.